

O dată cu începerea noului an școlar au fost inaugurate zeci de noi localuri de școală

Școala
Elementară
Hunedoara-Deva

Desen de T. PALL

— Uraaa! S-a terminat școala!

urzicia

ANUL XIII • Nr. 17 • 15 SEPTEMBRIE 1961 — 16 PAGINI • 1,50 LEI

UGA ACASĂ, FUGA LA MAGAZIN

Locuiesc în Oradea. Sînt căsătorit de aproape zece ani și, vă rog să mă iertați, dar îmi iubesc soția tot atît de mult ca și în prima zi, ba poate chiar tot atît de mult ca înainte de prima zi. Dacă ar exista un termometru care să măsoare dragostea, cred că mercurul ar sparge tubu capilar și în drumul său ascendent ar lovi luna... de miere. Și pentru că îmi iubesc nespuse consoarta, îmi place să-i aduc tot felul de cadouri. La sfat, încă de pe cînd trebuia să spună „da”, mă rog „trebuia” e un fel de a te exprima, fiindcă în definitiv putea spune și „nu”, așadar încă din ziua aceea am fost atent cu ea. I-am încărcat brațele cu flori. Gurile rele au susținut că am procedat astfel pentru ca să nu mă poată ține de mîncă lîngă ea, întrucît erau ultimele mele clipe de libertate...

Cert este că am rămas cu această meteahnă: îmi place să-i aduc cadouri. Anul acesta, de ziua ei onomastică, i-am cumpărat o pereche de „opincuțe” produse de fabrica „Kirov” București. Mare i-a fost bucuria cînd le-a pus în picioare. Mare i-a fost tristețea cînd, după două minute, le-a scos din picioare. Aveau talpa dezlipită.

Ea s-a uitat cu reproș la mine, eu fuga la magazin, m-am uitat cu reproș la responsabil, acesta ar fi trebuit să se uite cu reproș spre cei de la „Kirov”. Însă pentru că de la Oradea la București e o distanță de cîteva sute de kilometri și privirile

n-ar fi avut nici un efect, responsabilul mi-a luat pantofii spre a-i returna fabricii pentru recondiționare (cu avizul nr. 18) și mi-a eliberat o chitanță.

I-am înmînat soției chitanța, ea a primit-o cu dragoste și m-a asigurat că e cel mai original cadou pe care i l-am oferit vreodată. Și avea dreptate: niciodată nu mi-a dat prin cap să-i cumpăr o chitanță, lucru atît de folositor în garderoba unei femei.

După o lună, au sosit, în sfîrșit, opincuțele recondiționate. Dau chitanța, iau pantofii și fuga acasă.

— Draga mea, să-i porți cu plăcere!

— Aș prefera, zice, să-i port cu talpă. Nu vezi, au recondiționat numai pantoful drept. Cel stîng tot cu talpa dezlipită.

— Ai dreptate. Dar nu te demobiliza. Începutul e greu. Acum, dacă au apucat să-i repare, într-o lună îl recondiționează și pe celălalt. Pesemne în luna aceasta au recondiționat numai pantofi pentru piciorul drept. Au și ei planul lor.

Fuga îndărăt la magazin. Mă sfătuiește responsabilul:

— Tovarășe, decît să-i returnăm iar și iar să aștepti, ia mai bine o altă pereche. Ne-au sosit acum modele strașnice, de la aceeași fabrică.

— Și talpa cum se prezintă?

— Se prezintă bine.

Am cumpărat o pereche nr. 38, culoarea albă și fuga acasă. De acasă, fuga înapoi la magazin.

— Ce e? Întreabă responsabilul. Talpa?

— Tocull...

Se uită responsabilul la toc și strîmbă din nas.

— De ce strîmbați din nas?

— Ca să fiu la unison cu cei de la „Kirov”. Eu am strîmbat nasul, ei au strîmbat tocul. Și mă surprinde, fiindcă „Kirov” produce de obicei pantofi de bună calitate.

Pantofii au fost expediți la București cu avizul de expediție nr. 23, iar eu am primit o chitanță.

După o altă lună, dau chitanța, iau pantofii și fuga acasă.

— Nevastă, au sosit pantofii recondiționați.

Desface ea pachetul și rămînem buimăciți. Pantofii erau atît de recondiționați încît nu-i mai recunoșteam. În loc de nr. 38 erau 37, în loc de albi erau recondiționați în bej, dreptul bej închis, stîngul bej deschis.

— Bine că nu i-a recondiționat în bocanci! suspină soția.

Fuga la magazin. Aici cîțiva cumpărători m-au asigurat că ar trebui să fiu totuși fericit deoarece ei își așteaptă pantofii recondiționați încă din frumoasa lună mai...

— Tovarășe responsabil, zic, primește-i îndărăt și scrie fabricii să-mi trimită o altă pereche. Dar să fie unul negru și altul verde, ca barem să-i poată purta cineva.

— Cine?

— Am eu un cumnat clovn la circe! Tocmai repetă acum într-o scenetă cu calitatea...

Pină una, alta, în locul pantofilor, soția are o chitanță. Așteptăm ca fabrica „Kirov” să introducă o nouă modă: chitanțe escarpin, cu toc cui și decupate în spate. Altminteri la ce poate folosi chitanța?

I. AVIAN

Direct și indirect

*Să stau din lucrul meu, cînd este treabă,
Eu n-aș putea fiindcă mie-mi place
Opt ore zilnic să muncesc, tenace,
Așa cum fac toți oamenii de treabă,*

*Și vedetismul și birocrația
Îmi sînt străine, fiindcă eu iubesc
Urgența-n toate cîte le muncesc
Și marea însușire: modestia,*

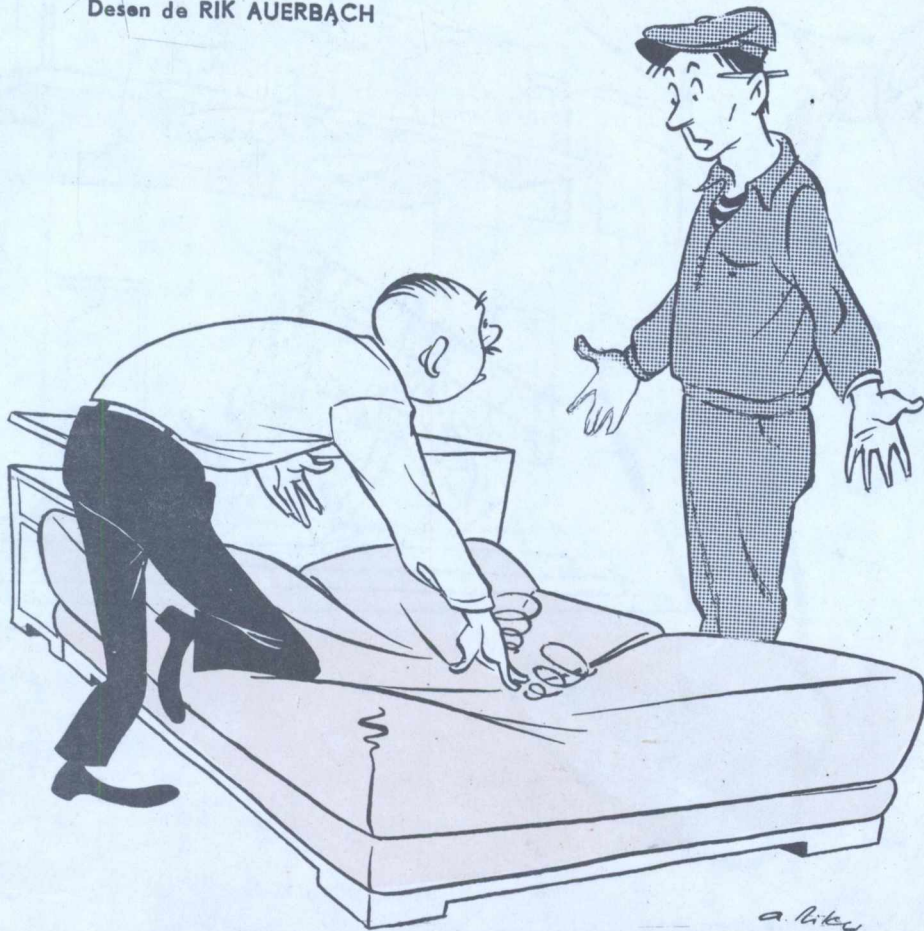
*Spre viața culturală, bibliotecă,
Îmi zboară gîndul și nici nu visez
Ca să lipsesc ori să întirzies,*

*Spre-ntortochiata chiulului potecă
Eu nu privesc; iar inima-mi tresăltă
Spre tot ce face viața mai înaltă.*

VICTOR HILMU

N.R. Sonetul „Direct și indirect” citit de sus în jos este adresat *tov. Ion Gheorghe*, salariat al asociației sportive complexul C.F.R. Grivița Roșie, iar citit de jos în sus se adresează *tov. Nicu Petre*, salariat al clubului sportiv „Metalul”-București.

Desen de RIK AUERBACH

— Mi l-ai reparat cu o săptămîină în urmă și acum... lată!

— Ce vină avem noi dacă aveji somnul atît de... greu...

CONSULTAȚIA

Medicul distrat

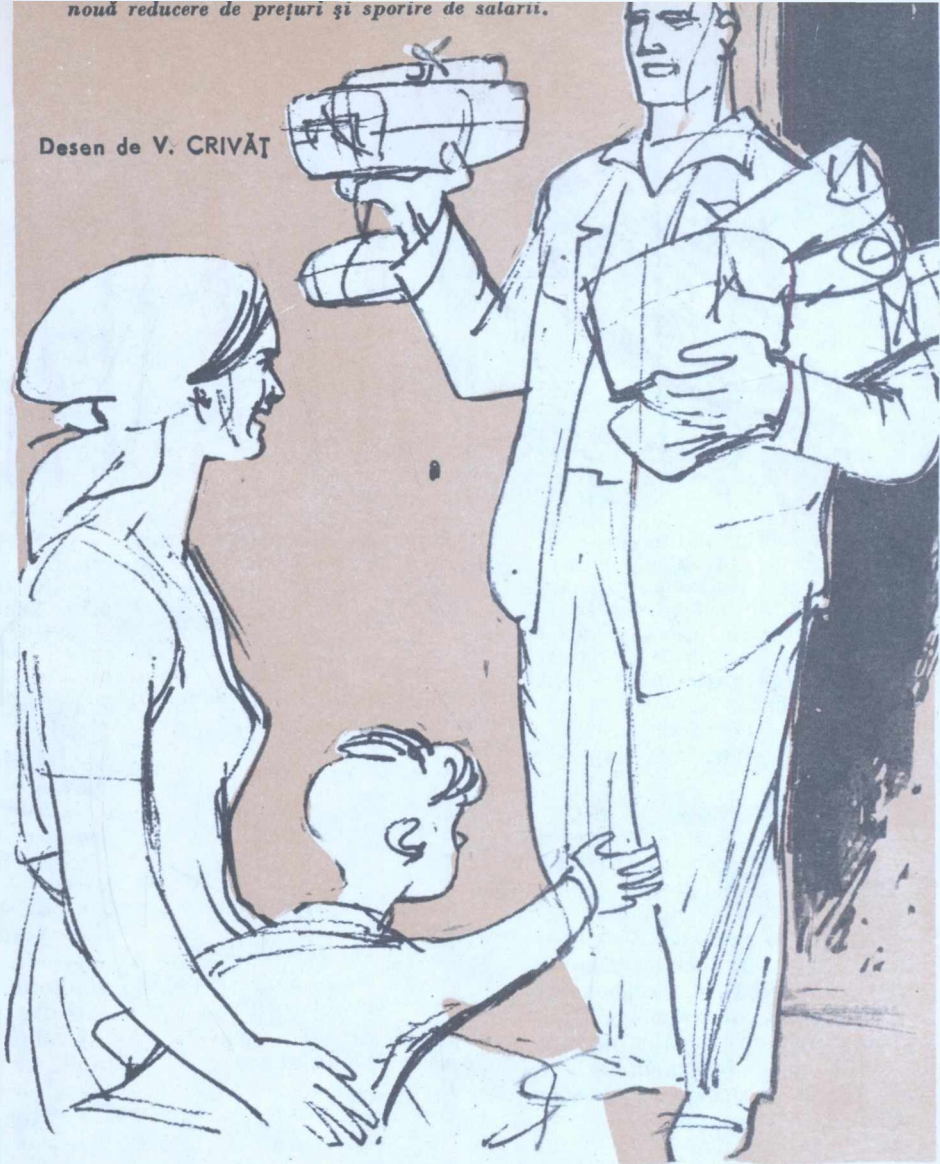
BOLNAVUL: Bună ziua, tovarășe medic. Sînt bolnav.
MEDICUL: Să vă fie de bine!
BOLNAVUL: Cum ați zis?
MEDICUL: Pardon... Mă gîndeam la altceva. Mulți înainte. Ce suferință aveți?
BOLNAVUL: Cred că am apendicită. Mă doare în dreapta.
MEDICUL: Circulați pe stînga... asta... am vrut să zic, operați-vă.
BOLNAVUL: E nevoie urgentă?
MEDICUL: Depinde de buletin...
BOLNAVUL: Care buletin?
MEDICUL: Buletinul Pronosport... asta... meteorologic...
BOLNAVUL: Mete...?!
MEDICUL: Radiologic, am vrut să zic.
BOLNAVUL: Tot e bine că n-ați spus necrologic. Vă salut!
MEDICUL: N-aveți pentru ce...

Medicul prețios

BOLNAVUL: Bună ziua, tov. medic. Sînt bolnav.
MEDICUL: Dezbracă-te să te examinez. Da... e clar. Dumneata prezinți un proces de hiperemie...
BOLNAVUL: Proces? N-am avut în viața mea...
MEDICUL: E vorba de o reacție inflamatorie la nivelul...
BOLNAVUL: Am priceput. Diferență de nivel... știți... sînt topometru... Și eu, care credeam că am apendicită...
MEDICUL: Apendicită, incontestabil! Este vorba însă de o formă clinică deosebită: cu plastron.
BOLNAVUL: Cu castron?
MEDICUL: Cu plastron am zis. Aveți defansă...
BOLNAVUL: Așa? Nu știam. Și ce e de făcut, tovarășe medic?
MEDICUL: Foarte simplu. Trebuie lichidat.
BOLNAVUL: Bolnavul?
MEDICUL: Aș! plastronul... focarul... E nevoie de o intervenție.
BOLNAVUL: La cine? Am ceva relații...
MEDICUL: Intervenție operatorie am zis... Mă îndoiesc totuși că o astfel de intervenție făcută „la rece“ ar fi salutară.
BOLNAVUL: La rece?... Salutare!

COCOL

Desen de V. CRIVĂȚ

— Poffim! Acestea sînt din reducerea de prețuri, iar astelalte din sporul de salariu!

DISECȚIE ÎN SECȚIE

Inginerul Grabnicu e roata principală... Noi, restul, sîntem niște roțițe în angrenajul secției. Dar dînsul e roata principală nu atît pentru că se învîrte toată ziua prin secții, ci fiindcă el este șeful angrenajului.

Și, ca orice roată principală care se respectă, Grabnicu se angrenează în tot felul de chestii. Specialitatea lui, pe lângă mecanică, sînt ședințele de producție. Acolo, în mod invariabil, ia cuvîntul și nu l-ar mai da înapoi dacă n-am mai avea și de lucru în ziua aceea. Și are atîtea idei, că n-ntrebăm cu toții dacă n-o fi cumva nepotul lui Edison. Trebuie ceva în secție sau ceva nu merge bine, gata: Grabnicu propune și ședința de producție dispune. Dispune în procesul-verbal. Deși ar fi bine să dispună în procesul tehnologic, dar nu poate, deoarece cu treaba asta se ocupă Grabnicu, după ședință.

Așa sînt lucrurile, atelierul nostru, ca orice angrenaj, ar trebui să meargă ca uns. Adevărul e însă că treaba a început să scriștie. Numai roata principală nu scriștie. Ea vorbește la ședințe: Tovarăși, propun să facem așa... să facem pe dincolo... Iar ședința hotărăște, fixează termenul și gata. De făcut se face pe dincolo, numai la noi în secție nu.

La secția vecină, la maestrul Stoenel, care e o roată mai în vîrstă și mai puțin grozavă ca a noastră, scot băieții de-o vreme niște piese, o minunăție nu alta. Cică a găsit maestrul o metodă nouă de finisare. Și o aplică. Deci, în timp ce la noi în secție se iau hotărîri mari, dincolo băieții dau rebuturi mici, iar vărumeu, Pandeles, care nu s-a mai fotografiat de la nuntă, și-a comandat trei poze noi la „Decorativa“ pentru panoul frunțașilor. Asta ne-a pus pe gînduri. Iliuță, cel mai invidios și mai fotogenic dintre noi, se scoală la ședință:

— Tovarăși, de ce în secția maestrului Stoenel...

Mai mult n-a apucat să spună că s-a repezit Grabnicu:

— Tocmai asta voiam să vă propun. Tovarăși, vom organiza un curs de instruire. Am eu o metodă mai grozavă. Vom începe luni, și eu personal...

Bravo, mi-am zis. Să vezi acum producție.

Și am văzut. Cel mai mult a văzut însă C.T.C.-ul. Ba puțin a lipsit să mă văd și pe mine printre codași. Într-o zi n-am mai răbdat:

— Tovarășe inginer, ce facem cu cursul?
— Cursul? Aha, da! În cursul săptămîinii viitoare...
— De ce nu azi, tovarășe Grabnicu? Să începem...
— Să începem marți, măi băieți? O acțiune începută marțea e ca o piesă de teatru care începe cu actul II.
— Lăsați piesele, tovarășe inginer!...
— Păi asta spuneam și eu. Să lăsăm piesele cum sînt pînă luna viitoare.

După două săptămîni, l-am auzit pe Iliuță:

— Tovarășe inginer, ce facem cu instruirea?
— Gata băieți, de luni...
— Păi... de două luni s-a hotărît și nu vedem nimic. Ați spus că aveți o metodă!
— Hă! Numai una? Două, trei, dar... s-o luăm metodic!
— Și-au mai trecut încă două chenzine, în care băieții lui Stoenel avură depășiri frumoase. Bătrînul, mucalit, ne mai lua și-n balon:

— Și cum stați, mă, cu instruirea? Ori sînteți voi mai grei de cap?

Dar, într-o bună zi, inginerul Grabnicu a trecut prin grea încercare. În secție a apărut inginerul-șef și a venit întins la el:

— Tovarășe șef de secție, te felicit!

Grabnicu a crezut că dă în icter.

— Tovarășe inginer-șef, să vedeți...

— Văd, tovarășe, cum să nu văd. De aia am venit...

— Dar... tovarășe inginer-șef, dv. știți...

— Știu, tovarășe! De-aia te felicit. Te voi propune și la premiere...

Grabnicu să cadă jos, nu alta. Asemenea ironie ascuțită n-a mai pomenit.

Inginerul-șef veni la mașina mea:

— Poffim, tovarășe Grabnicu, privește! Piesă grozavă! Faci asemenea piese și nu vîi să-mi arăți? Ce-i modestia asta?

— Eu mă umflam în pene și clipeam șiret, cu subînțeleș. Piesele le făcusem tot noi, băieții, cu ajutorul binevoitor al maestrului Stoenel.

Grabnicu se blîbî:

— Să vedeți... asta nu e modestie...

— Dar ce e?

— Nu e modestie, e... e... fir-ar să fie!... E cum să zic...

Și n-a zis nimic în clipa aceea. A zis în schimb în următoarea ședință de producție. A „zis“ o mulțime de propuneri...

Și de data asta a fost... zis și făcut!

ALEXANDRU LĂPUȘNEANU

PAPAGALUL

Fiecare om cu slăbiciunea lui: unul motocicleta, altul magnetofonul, altul timbrele... Eu am un papagal. Nu rideți, pentru că papagalul meu e deștept și poliglot. Altfel că e cam prea vorbăreț. Uneori are și umor. Cred că în lipsa mea îmi citește manuscrisele.

Cînd caut o idee, mă sfătuiesc cu el:

— Coco, despre ce să scriu?
— Despre ce să scriem, despre ce să scriem, repetă el după mine...

— Ai vreo idee nouă, Coco?
La întrebarea asta se-ntoarce cu spatele. N-are idei noi, fiindcă el este foarte bătrîn. Susține că-i de pe timpul lui Napoleon. Dar eu nu-l cred. Probabil că înainte de a fi al meu, a fost la un vînător sau pescar și a deprins prostul obicei de a trage piroane.

— Ce facem, Coco?
— Facem, facem, se oțărăște dînd din aripi.

Sună soneria. Deschid. În ușă amical meu.

— Ce-i, Mitică?

— Jale! M-a săpunit șeful numărul unu!

— De ce, Mitică?

— Chestia cu subansamblele...

— Care?

— Nu știi? Mi-am luat angajamentul în ședința de producție, s-o rezolv...

— Și?

— Și n-am rezolvat-o...

— De ce?

— Am avut guturai... Adu-ți aminte!

— Minte, minte, sare Coco de la locul lui, prinzînd numai ultimele silabe...

— Coco, nu ți-e rușine? De cîte ori nu ți-am spus să nu te amesteci în discuții?

Mitică îi aruncă o privire în stare să ucidă un elefant.

— Pierd prima, se vaită el.

— Din cauza asta?

— Nu, din cauza stocurilor supranormative pe care mi-am luat angajamentul să le desfac...

— Nu le-ai desfăcut?

— A fost imposibil! N-am putut să mă mișc...

— De ce? Ai avut mult de lucru?

— Nu, am avut o bătătură care mi-a făcut figura...

— Gura, gura, țipă cu istericale Coco.

— Ah, zurbagiule, isprăvește odată că te închid în cămară. Mitică trece prin toate culorile spectrului solar. Apoi oftează, oftează adînc:

— Nici la băi nu pot pleca decît în octombrie...

— Nu ți s-a aprobat concediul, Mitică?

— Ba da!

— Atunci de ce nu poți pleca?

— Din cauza președintelui comitetului de întreprindere!

— Te oprește?

— Mai rău! Nu vrea să-mi dea bilet cu reducere...

— Dar ce are cu tine?

— Știu eu? Îmi caută pricină...

— Are vreun motiv?

— Aș, n-are! Cică mi-am luat angajamentul să plătesc cotizația sindicală cu care-s în restanță de mult și nu m-am ținut de făgăduială...

— Păi cam are dreptate, Mitică!

— Ba n-are de loc! Au fost niște condiții obiective: Am fost mereu plecat din oraș...

— Aș, aș, se amestecă iar în vorbă afurisitul de papagal. Aruncă cu papucul după el, ca un suprem argument.

Mitică are niște ochi de pisică la pîndă.

— Și colac peste pupăză, continuă el, mi-au pus și poza la gazeta de perete.

— Ei bravo, asta-i bine că te-au evidențiat...

— Evidențiat, pe naiba! Mi-a făcut nu știu care un nas lung și o gură pînă la urechi, iar de-desubt scrie:

„Tovarășul Mitică Angajament își ia un nou angajament.“

— Aha, mă dumiresc eu, era vorba de o caricatură!

— O mîzgălitură, vrei să spui. Nu semăn de loc. Auzi! Mitică Angajament! Oameni mari și se țin de fleacuri!

— Și ce faci acum, Mitică?

— Ce să fac, mă descurc eu! Se uită la ceas:

— Trebuie să plec. La ora cinci am o ședință! Află că de data asta o să-mi iau un angajament de-o să-i las paf pe toți! Asta e! Te-am salutat!

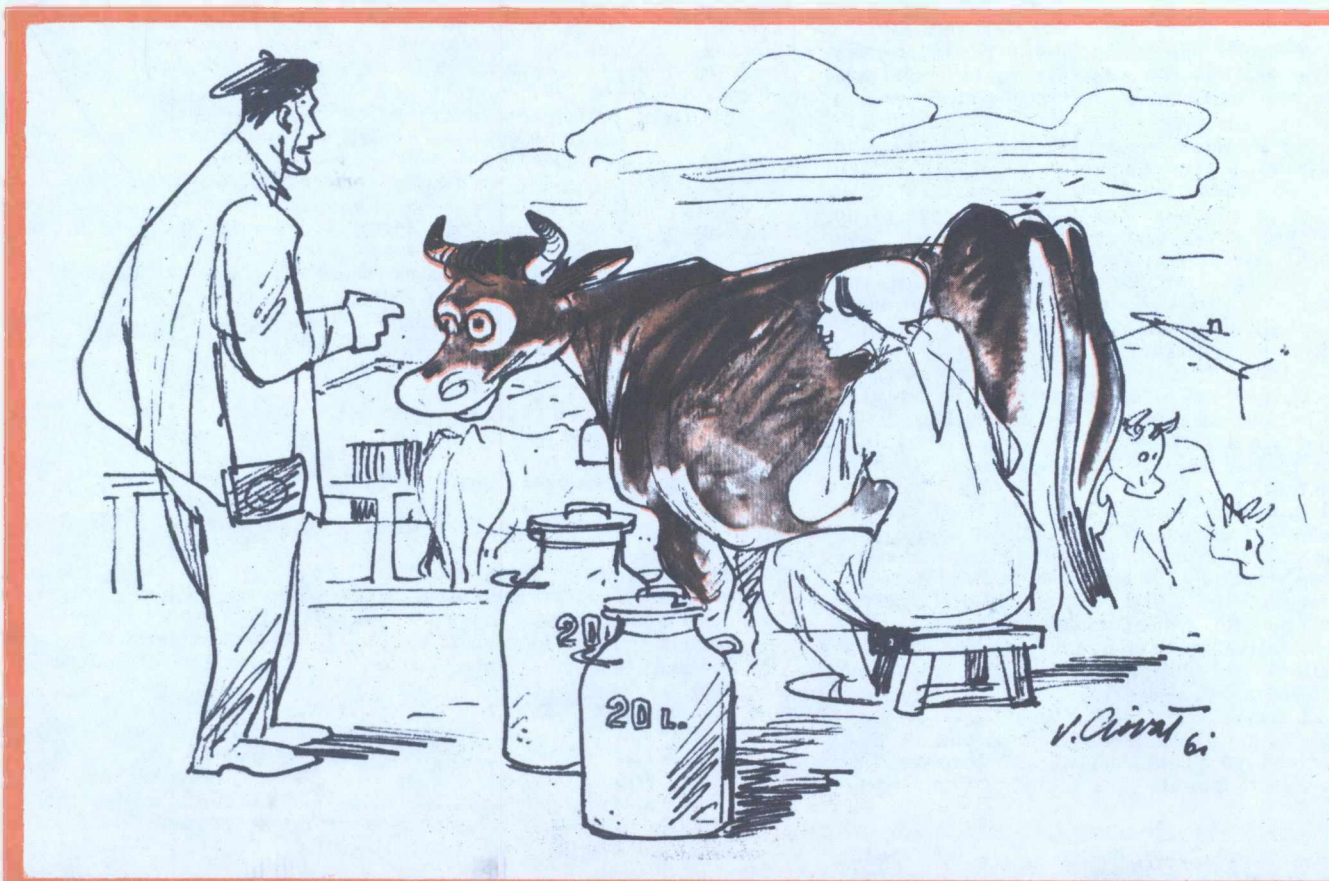
Se ridică să plece. Din colțul unde s-a aciuat, Coco intervine necruțător și inoportun:

— Mitică Angajament, Mitică Angajament!...

Din doi pași Mitică este la ușă. Din prag se întoarce și-mi aruncă ultimativ:

— Dacă vrei să mai vin pe la tine... vinde papagalul!

ION RUȘ

Desen de V. CRIVĂȚ

— Productivă vacă! Elvețiană? Importată?
— Ași Jolană furajată!

— De asemenea brigăzi artistice sîntem oricînd... „amatori”!

Desen de V. CRIVĂȚ

PIETONULUI

Am primit din partea unui grup de pietoni aflați în concediu medical pe temă de circulație, următoarele sugestii cu privire la reglementarea problemei pietonilor:

— Să se întemeieze „Asociația Pietonilor” în cadrul căreia să nu fie admiși posesorii de automobile, motociclete, biciclete, trotinete sau cărucioare.

— Se va organiza un „Club al pietonului” în a cărui sală de cinematograf vor rula filme ca: „Moment periculos” (...la intersecții); „Fii atentă, bunicuțo” (... cînd traversezi); „Articolul 420” (...din regulamentul circulației); „Actele vă rog” (... și altă dată să fiți mai atent cînd mergeți pe stradă).

— În sala clubului se vor da concerte de muzică ușoară cu melodii ca: „Cele mai frumoase fete, mări, mări” (... să nu le admiri în timp ce treci strada); „Fă-mă mamă cu noroc” (... și ferește-mă de stop, cînd băui mai mult de-un strop).

— Să se deschidă o expoziție permanentă denumită „Galeria pietonilor celebri” cuprinzînd portrete ca: „Pieton fără cap”, „Pieton cu capul în nori”, „Pieton grăbit”, „Pieton nervos”, „Pieton în ghips”, etc. etc.

— Să se creeze un institut pentru reeducarea pietonilor contravenienți recidiviști unde se vor aplica tratamente cu claxonoterapie (constînd din sunete de claxon de diferite tonalități administrate prin urechi) sau cu amendo-terapie (timp de trei săptămîni la fiecare oră cite o amendă administrată prin secția financiară raională); se vor ține cicluri de prelegeri despre cele trei culori ale stopului.

— Se va crea un magazin specializat în articole pentru pietoni, ca de pildă: aparate radar de buzunar care vor avertiza pietonii cu cel puțin o oră înaintea accidentului. În acest fel ei vor rămîne acasă. Așteptăm și alte asemenea sugestii ale cititorilor.

p. conf. RADU RĂDULESCU

Desen de V. TIMOC

— Nu, tovarășe, încă n-am avut timp să mă ocup de cererea dv., pentru că s-au lîvit niște... încurcături!...

„Umorist”

Tovarășe, eu sînt pensionar,
Am fost cîndva contabil-revizor,
Fiîndcă tot pierd vremea în zadar
M-am apucat și eu să scriu umor.

E drept că pînă astăzi n-am mai scris
Decît, mă rog, rapoarte, referate...
Dar cum din fire sînt glumeț, mi-am zis
Că n-am să-ntîmpin nici o greutate.

Am scris o schiță cu-un încornorat
Avertizat, dar nu spunea nici „pis”
Pîn-a găsit ibonicul sub pat...
Ceva monumental să mori de ris.

Mai am și-o poezie decoltată
Cu-o față îmbrăcată doar pe sfert,
Dar s-o lăsăm acum, deocamdată,
Să v-o citesc la urmă, ca desert.

Aici am epigrame de protest,
Vreo patruzeci, și toate sînt azate
Pe taxatorii care nu dau rest
(E o problemă de-actualitate).

Primiți acest imens bagaj spumos
Și combativ, de scapără scinteii,
Eu vi-l cedez, că nu-s pretențios,
Doar pentru suma de trei mii de lei.

Alegeți-mi și un pseudonim
Dar cît se poate de răsunător.
Vreau să rămîn mai bine anonim
Cînd public chestii de-astea, de umor.

Acum, că tîrgul e ca și făcut,
Și-mi acceptați producția de-a valma,
Mai înainte ca să vă salut,
Tovarășe redactor, bateți palma!

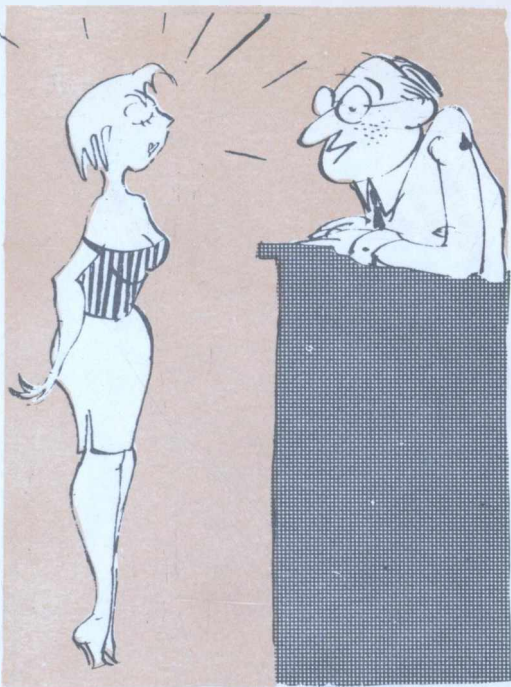
Numiți aceste glume prezentate
Drept pornografice? În nici un caz,
Chiar dacă sînt pușin mai decoltate,
În schimb, tovarășe, plesnesc de haz.

Cum? Epigramele sînt anodine?
Cu poante la-ndemîna tuturor?
Tovarășe redactor, vai de mine,
Dar nu vă prea pricepeți la umor

Lăsați c-am înțeles ce ne desparte,
Am intuit situația, drăguță,
La dumneavoastră, ca și în altă parte,
Am nimerit într-o „bisericuță”.

MIRCEA PAVELESCU

- Care a fost cel mai de seamă cuceritor?
- Don Juan!!!
Desen de DUMITRESCU POMPILIU

- Tovarășe contabil, când o să-mi aprobați banii pentru reparația frinei?
- În trimestrul viitor! Dar de ce mă întrebi?
- Pentru că în trimestrul acesta o să avem un accident!

Desen de ANTONESCU-CĂRĂBUȘ

- N-ai putea opri la nr. 13?
- La ce etaj?

Desen de MİRCEA TOIA

GHIIVECI de toamnă

- Fantezii -

Vecinii

Recunosc, am niște vecini foarte cumsecade. Sînt atît de serviabili! Dacă Popeasca află că s-au adus prune frumoase în piață, nu pleacă pînă n-o cheamă pe nevastă-mea, să-și ia și dînsa. Cumpără fiecare cîte două kile și le pun pe toate în frigiderul nostru. Cu atît putem să ne revanșăm și noi: un colț de frigider.

Dacă Ioneasca a fost la Botoșani și a adus de acolo cinci pui tăiați, unul e sigur al nostru. Iar ceilalți patru stau și ei, deocamdată, la noi în frigider, pentru că Ioneasca o să-și ia unul abia după ce termină cu ratele la televizor. Și-l oferim cu plăcere pe al nostru, că doar vedeți și dv. ce vecină amabilă este!

Dacă Georgeasca se duce la piață și găsește acolo creier la kilogram, nici n-o mai cheamă pe nevastă-mea. Cumpără și pentru noi, căci știe ce mult îmi place creier pane. Și o face cu plăcere. De-altfel, și nouă ne face plăcere să-i oferim oricînd loc în frigider. Nu-i un bagatel faptul să ai vecini atît de simpatici, atît de cumsecade, atît de îndatoritori.

Azi-dimineață, am fost personal în piață și m-am întilnit față în față cu Popeasca, cu Ioneasca, cu Georgeasca. Toate trei mi-au întors spatele.

Uitasem să vă spun că între timp s-a făcut rece afară și am scos frigiderul din priză.

După concediu

Problema ne-am pus-o chiar în prima zi după revelion. Am venit cu toții mofluzi la birou și atunci Pascale, ca să ne mai dispună, a aruncat o vorbă:

- Ei, fraților, unde facem noi concediul anul ăsta?

Imediat a sărit Ilie și a zis că pleacă cu O.N.T.-ul în Cehoslovacia. Vasile zicea

că se duce la mare, Mitică și Georgică în Bucegi, Dobrică la o mătușă, la Gheboia. Ne făceam planuri mari. A doua zi însă au apărut alte planuri pentru că între timp fiecare s-a consultat cu soția, așa că Dobrică a aminat mătușa de la Gheboia pentru 1964. Deocamdată se duce la Mamaia. Mitică și Georgică au schimbat și ei Bucegii pe Eforie, iar Fănică spunea că poate prinde un loc la...

Tocmai cînd spunea Fănică unde poate prinde un loc, pică șeful, care aștepta niște situații de foarte multă vreme, așa că abia a doua zi am aflat că Fănică se va duce la Herculană să-și vadă de sciatică. Și cu acest prilej ne-a rugat să-i explicăm cum se ajunge acolo, pentru că el nu mai fusese la Herculană.

Cînd a venit șeful, ne-a găsit pe toți cufundați în „Mersul trenurilor“. Ne-a făcut observație și timp de o săptămînă n-am mai discutat despre concediu.

Dar, după o săptămînă, a venit Vasile cu vestea că se organizează vara excursii în deltă și în ziua aceea șeful ne-a găsit cufundați în itinerariul vapoarelor „Navrom“.

Cînd rîndul următor ne-a găsit cufundați în „Indicatorul cabanelor turistice“, șeful a declarat oficial că așteaptă cu nerăbdare să treacă concediile astea, pentru că așa nu mai e de făcut treabă cu noi.

Și uite că au trecut concediile. Ne-am întors la serviciu și acum șeful avea motive să fie mulțumit, deși în ziua întoarcerii eram cam mofluzi. Atît de mofluzi, încît nea Pascale, ca să ne mai dispună, a aruncat o vorbă:

- Ei, fraților, ce ziceți, unde facem anul acesta revelionul?

Cînd a venit șeful, ne-a găsit explicînd cum se aromează piftia cu „miroase de cîrnați“...

VICTOR PIȚIGOI

O P I N I I despre excursii

CE PĂRERE ARE:

Un „agronom“

Ador excursia, mi-a spus aseară
Un tînr agronom extaziat,
Că-n felul ăsta ies la cîmp afară
Și mai respir puțin aer curat!

Un plimbăreț

Excursiile zău nu-mi plac și basta,
De altfel pe teren eu plec mereu
Și-ar însemna să plec de data asta
Ca orice ageamiu, pe timpul meu.

Un șef cam nervos

Ador natura, pomii și verdeașa
Și soarele care-mi bronzază fața,
Dar ce nu-mi place-aicea, bunăoară,
E că nu poți să urli „leși afară!“

Un contravenient

La iarbă verde nu mă simt prea bine
Și zău, nu mă distrez nici un moment:
Să calci pe iarbă cînd și cum îți vine
Fără să fii un pic contravenient!

ION ATANASIU-ATLAS

Școlarii

Aș vrea să uit de firele pudrate
Ce pe la temple an de an apar
Și tuns chilug și cu ghiozdanu'-n spate
Să simt că-ncepe noul an școlar.

Nu, n-aș fi cum am fost odinioară
Școlarul fără cărți, fără caiete,
Cu patru inși pe-aceeași călămară,
Cu uniforma toată numai pete.

Din școala unde-am învățat o dată,
Cu clase scunde și ferestre mici,
N-a mai rămas nici urmă astăzi. Iată
Ce vast palat s-a înălțat aici!

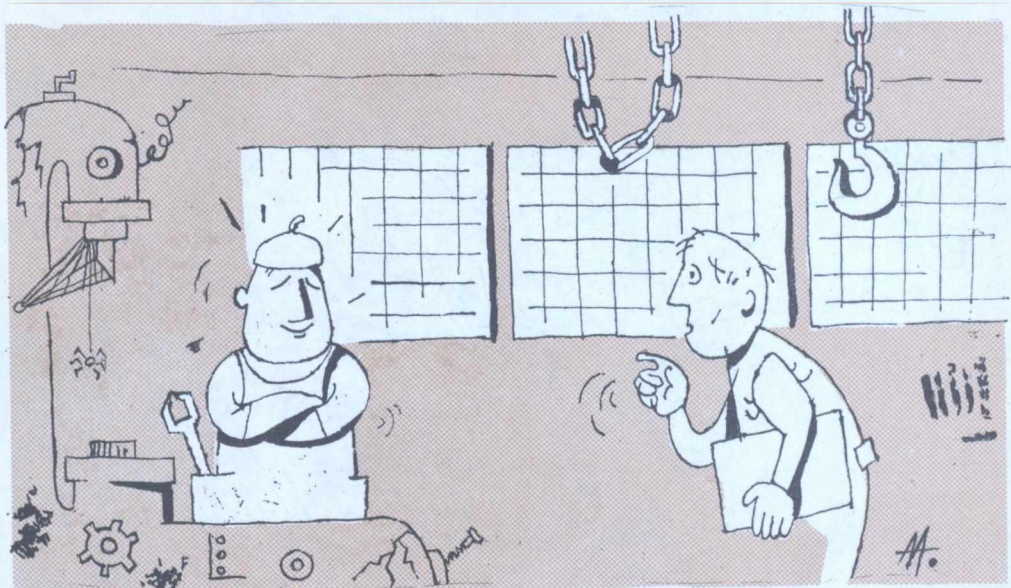
Pe băncile lucioase nu-mi mai vine
Să tai hieroglife cu briceagul,
Iar dacă-aș sparge-un geam mi-ar fi rușine
La astfel de clădire să-i trec pragul.

Dar cum școlar n-aș mai putea să fiu
Decît purtat pe-aripi de fantezie,
Ascult pe stradă glasul argintiu
Al celor care sînt sau o să fie.

Și-i însoțesc în gînd pe-acești ștregari
Cu o urare ce le-o fac și-aici:
Cei mici să aibă numai note mari,
Iar cei mai mari să nu ia note mici.

D. GALICEANU

Tovarășul Opinciuc Vasile, frezor la U.I.L. „Bernath Andrei” din cadrul întreprinderii forestiere din Vatra Dornei, nu-și îngrijește mașina la care lucrează.

— M-am hotărît, de azi nu voi mai lucra la o mașină neîngrijită...
— Și ce măsură concrete ai luat?
— Am făcut o cerere să mi se repartizeze altă mașină!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

În ziua cînd apăru tovarășul Tilică, instructorul artistic, toți eram fericiți: brigada noastră artistică va avea un instructor clasa întâi.

— Succesul vostru e succesul meu! — ne-a spus Tilică cu glas înecat de emoție. Gloria și laurii se împart în porție de juma-juma!

Cîtă modestie! Care juma-juma? Noi fără el nu știam cum să spunem două vorbe. Noi astăzi am pus pentru prima oară piciorul pe scenă. Tilică e instructor de zece ani. Ne comparăm noi cu el? Se compară experiența noastră cu a lui? Se compară comportarea și punctualitatea lui cu a noastră? Tilică e un exemplu de punctualitate. La repetiții vine primul și pleacă ultimul. Dacă ar fi să luăm premiul la concurs, numai diploma e a noastră. Meritul moral este integral al lui Tilică.

La concurs, am fost clasificați imediat după cei care au luat ultima mențiune, ceea ce înseamnă că dintre cei care au rămas nepremiați, noi am fost primii.

— Să nu vă necăjiți — ne-a consolat Tilică. Trebuie să vă mai perfecționați, să vă mai desăvîrșiți, să perseverați. Va veni și ziua cînd veți lua premiul întâi.

A doua zi, la repetiție, s-a întîmplat însă ceva neașteptat și aproape neverosimil. Tilică n-a venit. Doamne, i s-o fi întîmplat ceva lui Tilică! Ce ne facem dacă se îmbolnăvește instructorul? Cineva căută să ne convingă că nu e bolnav Tilică. Pretinde că l-a văzut la bodega din colț. Nu-i timp de pierdut. Fuga la bodegă. L-am găsit vesel, lîngă o pereche de amici și mai multe perechi de halbe, care probabil la început fuseseră pline.

— Tilică!

— Fraților!

— Ce faci aici, Tilică?

— Fraților, azi e o zi mare pentru mine! Se împlinesc nouă ani și patru luni de cînd am pășit pentru prima oară pe altarul Thalei. Vivat!

— Și repetiția? — am îngînat noi, ciupindu-ne unul pe altul, ca să ne convingem că nu-i totul un vis.

— Păi, — zice — dacă concursul s-a terminat și altul vine abia la anul, repe-

TILICĂ

tiția putem s-o mai amînăm. O ținem joi. Ura și hai noroc!

Joi, Tilică a venit mai devreme ca de obicei. Venise să ne spună că nu poate veni la repetiție, pentru că tocmai e chemat la nunta unui fin, în calitate de naș. Repetiția se amînă în mod excepțional pe marți. Marți, Tilică n-a venit, dar a telefonat arătîndu-ne că a fost invitat la un naș în calitate de fin, așa că repetiția se amînă, în mod și mai excepțional, pe luna viitoare. Luni n-a mai telefonat Tilică, dar am telefonat noi și am aflat că tocmai plecase la țară să aducă niște vin pentru onomastica lui. Pe noi însă nu ne-a uitat și a lăsat vorbă că repetiția se amînă în mod irevocabil pe sîmbătă. Sîmbătă repetiția nu s-a mai amînat, pentru că Tilică n-a mai venit, iar telefonul lui de acasă n-a mai răspuns.

— Pe mine, m-a pierdut de clientă! — izbucni deodată cristalin protestul tovarășei Junona de la contabilitate. A fost ca un curent electric.

— Ne lăsăm pîgubași! — se auzeau glasuri din toate părțile.

Ne-am încolonat în tăcere și am pornit, încet și solemn ca un cortegiu, spre domiciliul instructorului nostru. Ne-a deschis soția lui.

— Tovarășul Tilică e acasă? — am deschis eu focul.

— Nu este — zice. — Dar cine sînteți dumneavoastră?

— Nu contează cine sîntem —, zicscort. Vă rog numai să-i comunicați soțului dumneavoastră că astăzi, la ora 6, tovarășa Junona ne-a părăsit și pe noi și pe el.

— Care Junona?

— Știe dînsul care.

— N-ajunge că știe dînsul — zice. Vreau să știu și eu.

I-am spus cine e Junona, cu condiția să ne spună unde e Tilică. Junona e dactilografa de la contabilitate, iar Tilică e la frizerul de după colț. Cînd am ajuns la frizer, Tilică tocmai plecase. A pornit spre baia de abur. Cînd am ajuns la baia de abur, Tilică tocmai plecase de acolo într-o direcție necunoscută. În București sînt atîtea direcții necunoscute! Și resemnarea s-a așezat în cugetul nostru, înecată într-o picătură de amarăciune. Tilică ne-a uitat.

Au trecut săptămînilor, au trecut lunile și amintirea instructorului nostru pun și inimos a început să se dilueze încet. Într-o dimineață, a bătut cineva la ușa biroului. În prag apăru un bărbat și, în acea clipă, din rîndul nostru răsună un glas, ca o salvă de bucurie:

— Tilică!

— Fraților!

Ne-am îmbrățișat. Așadar, Tilică nu ne-a uitat. A fost împiedicat de împrejurări, dar el tot s-a gîndit la noi. Acum, nu ne va mai lăsa. Vom începe numaidecît repetițiile. Așadar, fi sîntem dragi. Așadar i-a fost dor de noi. Așadar, l-am învinuit pe nedrept pe Tilică. Dar el tot nu ne-a uitat. Trăiască Tilică!

A doua zi am aflat, printre altele, că în curînd va începe un nou concurs al echipelor artistice de amatori.

Să fi aflat oare Tilică înaintea noastră?

P. LUDMILA

DIN ZONA DOLARULUI

Fel de fel, toate la fel

Primordialitate

Harris Elmore, cetățean al statului New York, a cerut printr-o scrisoare adresată Senatului american, să se investească suma de un miliard dolari pentru găsirea unui mijloc de a scăpa pe bărbați de corvoada zilnică a raderii bărbii. Mister Elmore își încheie scrisoarea cerind urgentarea acestei acțiuni, pentru ca americanii să fie primii din lume care să-i găsească rezolvarea.

Iată, în sfârșit, un domeniu în care americanii pot fi siguri că se vor putea bucura în liniște de primordialitate.

Dilema lui Franco

Tribunalul franchist din Sevilla a condamnat la 12 ani închisoare doi cetățeni străini pentru că au încercat să răpească pe Degrelle, fostul fűhrer al fascistilor belgieni.

Pe de altă parte, Franco a răspuns sistematic la toate cererile pe care le-au făcut guvernele belgiene în vederea extrădării criminalului de război rexist, cu fraza stereotipă: „Nu avem cunoștință de prezența d-lui Degrelle pe teritoriul Spaniei“.

Se pare că dictatorul spaniol se află în fața unei dileme nerezolvabile: sau Degrelle nu se află pe teritoriul Spaniei și atunci cei doi au fost condamnați de pomană la Sevilla, ori Degrelle se află în Spania și atunci el trebuie extrădat numaidecît Belgiei.

Dar după cum evoluează relațiile de prietenie dintre monarhia belgiană și Franco este de prevăzut o a treia soluție, și anume repatrierea de bună voie a lui Degrelle din Spania pentru a fi însărcinat de regele Belgiei cu formarea viitorului guvern.

Ce? Nu s-a mai văzut?

Semnamente

Negustorul și șlefuitorul de diamante Alex. Grabsky din Anvers a reclamat poliției că doi necunoscuți i-au furat din magazin diamante în valoare de două milioane de franci.

Victima n-a putut da prea multe semnamente de-ale hoților, decât doar faptul că vorbeau englezește, cu accent american.

— Semnamentele pe care ni le dați mai mult ne incurcă decât ne edifică, dat fiind că foarte mulți sînt răufăcătorii care vorbesc englezește cu accent american, a obiectat unul din ofițerii de poliție ce anchetau cazul. La care colegul său i-a atras atenția în șoaptă:

— Ce-ți veni să te lansezi în considerații politice?

M. P.

★
★ ★

Autoritățile franceze au decis ca puciștii Challe, Zeller și complicitii lor să fie transferați de la Clairvaux la Tulle unde li s-au creat cele mai bune condiții: camere spațioase și bine luminate, apă curgătoare etc. Ei se pot plimba și discuta fără nici o restricție. De asemenea, pentru a-și păstra „vigoarea și sănătatea“ au la dispoziție terenuri de sport unde pot juca volei sau baschet. Pentru a fi la punct cu tot ce se petrece în lume pot asculta radioul și viziona programele televizate.

Indulgenți cu acești militariști înrăiți, autoritățile de resort nu-i pun la nici un fel de muncă.

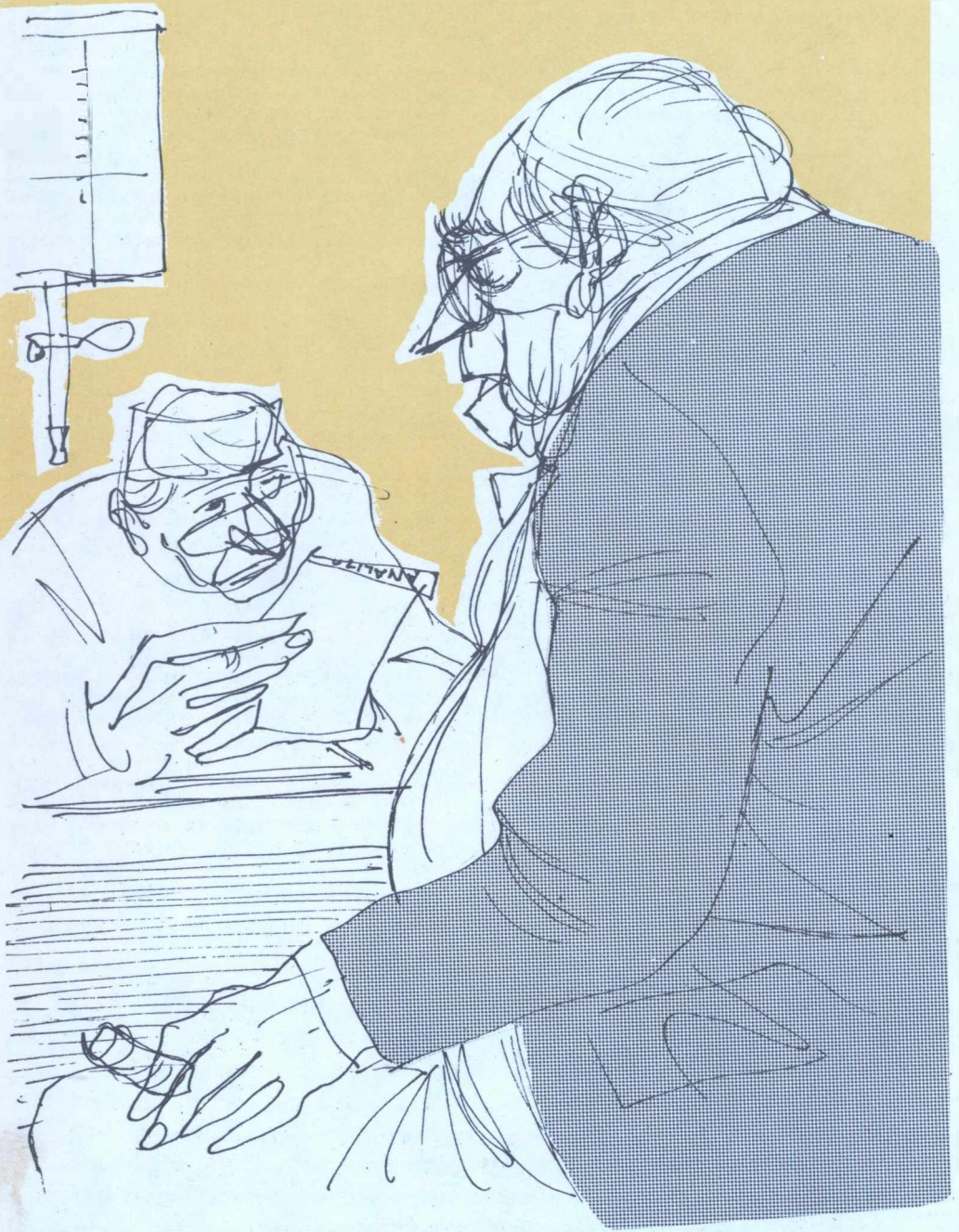
Nici măcar la muncă silnică.

I. R.

CANCELARUL-TATA ȘI COPIII LUI NELEGALI

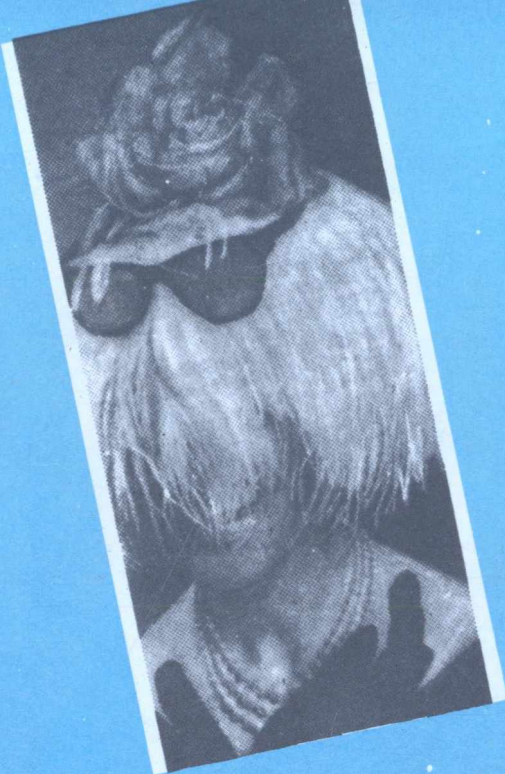
Trusturile americane dețineau în Cuba nu mai puțin de 86 fabrici de zahăr.

DOCTORUL: — Aveți zahăr!
TRUSTMANUL — ... am avut, doctore, am avut!

Desen de CIK DAMADIAN

DIN CE ÎN CE MAI MODERN

Cucul Care-i capul și care-i pălăria? Ghici!

Intr-unul din numerele precedente, comentam deșănțarea modei capilare din Paris. Parisul însă nu trebuie să se umfle prea mult în pene. De curînd, i-a luat-o Londra înainte. Ceea ce vedeți în clișeu alăturat este un cap omenesc prezentat la Londra sub titlul: „Moda anului 1964”. Pe cap se vede untrandafir uriaș. Rostultrandafirului este să arate cît de proaspătă este coafura. Rostul ochelarilor e să arate unde-i fața și unde-i spatele. Ceea ce vedeți pe cap nu e păr. E fin. Iar ceea ce nu vedeți în cap e tot fin.

Creatorul modelului propune inventarea unui sistem radar de dirijare pentru ca persoana astfel coafată să nu se împiedice la mers. Măcar de s-ar împiedica cînd merge... să se coafeze!

Cîndate dar adevărate

Rock și foc!

Cetățeanul Cesidio Caterinacci din New York, în febra rock-and-roll-ului, a scos pistolul și, cu cîteva gloanțe, a încercat să sublinieze ritmul infernal al acestui dans la modă în extremul occident.

Dar mai înainte de a-și termina provizia de muniție, unul din gloanțele destinate efectului muzical s-a oprit în fruntea unui trecător de pe stradă.

Precedentul, va să zică, a fost creat. În curînd nu se va mai dansa decît rock-and-roll cu orchestrație de Browning și, probabil că în fața multiplelor săli de dans de pe Broadway se va putea auzi-următorul dialog:

- Johny, faci un rock-and-roll?
- Regret Betty, n-am pistol.

Inchisoarea mult dorită

Proprietarul Inchisorii din Banff (Scoția) a dat sfoară în țară că s-a hotărît să vîndă închisoarea cu 1 500 lire sterline.

Deocamdată nu s-a prezentat nici un amator. Probabil pentru că știrea n-a trecut încă oceanul. Au cumpărat din Scoția americanii catedrale și castele pe care le-au transportat cu stafia cu tot, în așa-numita

lume nouă, numai pentru a imprima peisajului nord-american o notă de romantism.

Cum s-ar putea deci să nu cumpere și o închisoare, mai ales că partea practică a acestei achiziții nu este de neglijat? O sumă de personalități americane proeminente care dirijează isteria războinică și-ar găsi acolo domiciliul cel mai indicat. O mie cinci sute de lire este într-adevăr un preț destul de ridicat. Dar trebuie să mărturisim că, pentru scopul de mai sus, ar merita să se deschidă o listă de subscripție.

Călire

Din cînd în cînd, au loc la Chicago curse de automobile pentru copii între 10 și 16 ani. Deși mașinile respective sînt miniaturale, totuși ultimele competiții s-au soldat cu 33 de morți și 200 de răniți.

Organizatorii, pe lângă faptul că realizează niște beneficii excepțional de frumoase, mai contribuie și la „călirea” tineretului american, după bine cunoscutele principii ale răposatului duce Benito: „Vivere pericolosamente”.

- Dă-mi te rog una cu coada mai solidă.
- Bravo, Nae! Te-apuci de muncă?
- Aș, să nu se rupă când m-oi propti în ea...

INTU

CU SCHIMB

Fiecare om are în viață o plăcere. De pildă vecinului meu Nae îi place șahul, lui Grigore cinematograful, iar mie îmi plac nunțile. Nu există nuntă în comună și prin împrejurimi la care eu să lipsesc. Am fost prezent la pe la 100 de nunți, fără să o mai socotesc pe a mea cu Didina, la care am fost mai mult prezent, adică mire. Numai că eu plăcerea de nuntaș nu mi-o pot face oricând, cum și face Nae, de pildă, care se duce la câmp și joacă șah cât poțeste. Că doar nu se însoa omul când am eu chef de nuntă, ci când vine sorocul.

Acum tocmai sînt pe cale să joc duminică la nunta Floricăi, fata președintelui. Cea mai mîndră dintre mîndruțele colectivei noastre. Se mărită cu feciorul președintelui de gospodăria vecină. Nuntă mare, nu glumă. Mi-am și dat ghetele la pingelit ca nu cum să rămîn în pană de utilaj la hora miresei.

Nea Pandelescu — președintele nostru — e un om de focuri, adică nu-și vede capul din cauza pregătirilor. Doar nunta se face la mireasă, adică la noi. Eu, ca specialist calificat în nuntaș, am fost numit maestru de ceremonii. Conduc operațiile de pregătire. Trebuie să am grijă de toate și să nu uit nimic: Așa că mi-am luat o agendă de notat și o cutie de Glutacid împreună cu nea Pandelescu m-am pus la treabă.

Cu cozonacii, plăcintele și plăcintele am rezolvat-o ușor și rapid. Doar anul ăsta noi am avut cel mai frumos grîu din regiune. Deci ce te faci cu celelalte? Și cite nu trebuiesc la o nuntă! Toată ziua alergăm după aprovizionare.

Tocmai plecam cu căruța după păsări pe un târg, cînd ne întîlnim cu nea Ilie, socrul meu:

— Încotro, oameni buni, așa de dimineață neață?

— Ehei, „Cine se scoală de dimineață cu păsări bune ia din piață“ îi răspund eu cu versuri, confirmînd zicala că românul s-a născut poet.

*În focul luptei pentru calitate
Se folosesc metode avansate
Prin aplicarea căroră, firește,
Producția de bunuri...bune crește,
Avînd ca rezultat complementar
Și-un spor înregistrat în buzunar.*

*Acesta, riguros și matematic,
E azi un adevăr axiomatic,
Un lucru foarte generalizat
Ce nu mai trebuie demonstrat.
Dumitru însă, nou ieșit din școală,
Are-o metodă foarte personală*

Metoda lui Dumitru

*Care sfidează munca colectivă
Și celorlalți le șade împotriva.
Dacă-l compari cu alții, lucru cert,
Dumitru-al meu lucrează doar pe sfert
Și totuși este bine îmbrăcat,
La cinema se duce regulat
(Recent s-a apucat și de fumat!),
Iar deseori (suprema lui plăcere!)
Mai face cîinste și cu cite-o bere,
Deci cheltuiește banii degajat
Deși îl știm codaș inveterat.*

*L-am descusut deunăzi, cu încetul,
Dorind să aflu care-i e secretul,
Și mi-a răspuns cu-o voce îngerească:
— Cum? Nu pricepi? Babacu' să trăiască!*

STELIAN FILIP

P O L I S P O

- Alege: ori mergem la fotbal,
ori la handbal.
- Să fiu sinceră, eu prefer
la... ball

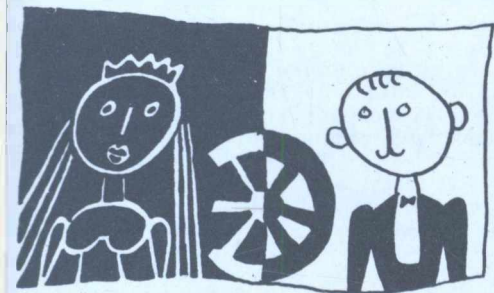

O lovitură de cap... formidabilă!!!!

- Gol!... Gool!!!
- Văleu!.. Care din ei e
gol?!

— Ba oricând găsiți păsări, o grozăvie, că veniți la noi la gospodărie! Versifică nea Ilie. Nu știi că noi avem și crescătorie de păsări? Se poate să nu luați de la noi? Într-un ceas am rezolvat problema păsărilor, și tocmai deshămam calul când apare baba Safta:

— Maică, ne trebuie varză de sarmale și zarzavaturi pentru mîncare.
— Aoleu, babo, adică să pornim iar la război? făcu nea Pandele cu necaz.
— Deh, maică, sarmalele fără varză sînt la nunta fără lăutarii!
— Ia lasă, babo, sar eu, că am văzut și un cârău cu pic-up!
— În sfîrșit ne-a convins baba și înhămam din nou calul la căruță, cînd apare iar nea Safta:
— Iar plecați, fraților?
— Ce să facem! Varză, zarzavaturi... oftăm noi.
— Și de ce n-ați spus cît ați fost la noi la nunta colectivă?
— La voi? Păi de unde?
— Cum de unde? Din grădina gospodăriei. Nu avem tot ce vă trebuie.
— Tii, ce bogăție de om nea Ilie ăsta! E drept că o bogăție e și gospodăria lor. Stup, livadă, și altceva. Ei, dar bine că mi-am amintit

de stup că tot trebuie să înham, să mergem la tîrg și să aducem miere de albine pentru turta miresei.

Și ca un făcut iar ne întîlnim pe uliță cu președintele vecinilor.

— Iar? făcu dînsul.

— Iar! oftaram noi. Dar de data asta ne ducem precis, că ne trebuie miere de albine!

— Hă! rise nea Ilie. Ai zis miere, parcă ai zice portocale, că de alea nu cresc pe la noi. Dar miere de albine din stupina noastră avem berechet să facem turte, pentru toate miresele din regiune.

La întoarcere, nea Pandele, președintele, se tot mira:

— Halal gospodărie! Parcă-i magazin universal. Are de toate.

Apoi ne-am învățat. Nici nu mai înhămam calul. Mergeam direct la gospodăria din vale. Pînă și fructe am luat tot de la ei, că au și livadă.

Și iată-ne în ziua nunții. Am pus la căruța împodobită cei mai frumoși cai și cu nea Pandele am plecat să-l luăm pe ginere. S-a urcat ginerele, și socru-mare, și cînd să ieșim pe poartă, de greutate, hop, ni se rupe roata la căruță. De necaz, pînă și lăutarii au prins să cînte: „Mi s-a rupt căruța-n drum“.

— Ei acum, ce ne facem, nea Pandele? zic schimbînd sîrba într-un cîntec de jale. Pînă ducem roata la reparat, pînă ne-ntoarcem, crede mireasa că s-a răzgîndit ginerele.

— Ce vă căinați așa ca niște babel ne ceartă nea Ilie. Pînă mai zic lăutarii o învîrtită, gata roata. Că doar avem atelier de reparații la gospodărie.

— Măcar asta să nu fi avut, mormăi președintele nostru. Apoi către mine:

— Mă, ne-au reparat ei căruța, dar... ne-au lăsat de căruță, într-ale gospodăriei.

— Lasă, nea Pandele, îl consolez eu, dacă ne punem pe treabă, într-un an noi fi lăsăm de... motocicletă! Noroc de nunta asta, cu schimb de experiență.

V. LĂPUȘ

Fiata

Loz în plic, bobine, nasturi,
Dovlecei și leuștean
Plus restaurant c-o firmă
Cu un cal, un cal bălan...
Pepenași și gogonele
Flori, ce-ți farmecă viața
Și mulțime valuri, valuri,
Cam aceasta este piața...

Vrei să iei un kil de struguri,
Cașcaval sau brînză veche,
Dar și-se strecoară unul
Ce-ți șoptește la ureche:
— Am un paradiesu de stofă
Lînd-n lîndă, mohair,
Care-ți vine foarte bine:
Patru poli, un chilpir!

Altul scoate de sub straie
Un joben, un ceas cu cuc,
Și un fonograf cu suluri
De pe vremea lui Papuc,
O perucă ce-a fost neagră,
Un inel cu „berliante“
Și o pălărie tare
De pe vremea lui Pazvante.

Eu m-am sesizat la vreme
Și m-am plîns celor în drept,
A fost iarnă, a fost vară
Și de-atunci aștept, aștept...
Că mă-ntreb mereu și nu pot
Să mă dumiresc de loc:
E aici Piața Unirii
Sau e tîrgul zis Talcioac?

Între timp am măritat-o
Pe Lenușa cu Virgil
Și peste o lună-două
O să aibă și-un copil,
Nicu-a terminat armata,
Tuși medicina-nvajă,
Ș-a murit și bietul tata...
Doar Talcioacu-i tot în piață...

Peste podul Dîmboviței
Blocul-turn s-a înălțat,
Cartiere mărginașe
Au crescut, s-au dezvoltat,
Ard lumini fluorescente,
Nu mai vezi cocioabe mici,
Toate s-au schimbat în piață,
Doar Talcioacu-i tot aici!

ION PRIBEAGU

ARTIVE

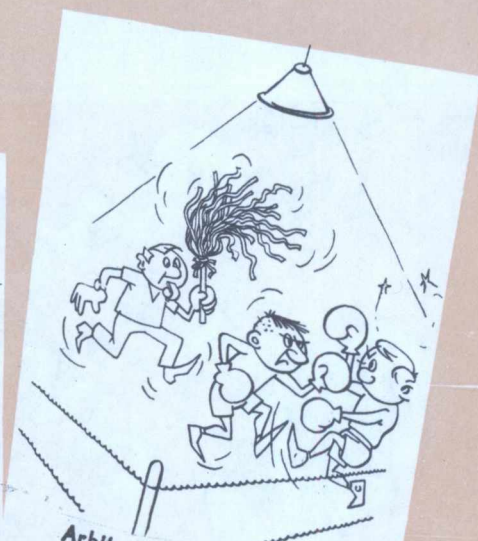
Desene de T. PALL

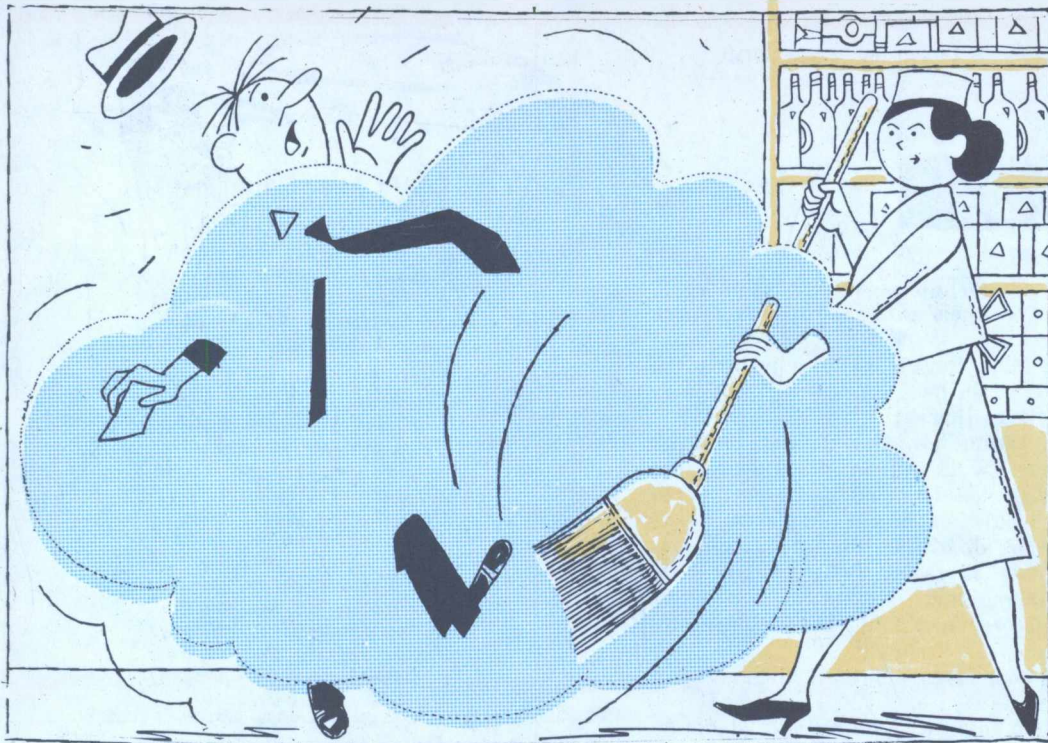
SUPERSTIȚIOSUL: — Vai de mine! Am sosit al 3-lea și să vezi că n-o să mai iau cupa...

— Noroc că a stat ploaia!...

Arbitrul de box la categoria...
muscă.

— Cred că ai înțeles greșit! Cerusem praf, dar... de lapte!

Desen de A. DRAGOMIREȘCU

Biblioteca cu cîine rău

Pe strada Petre Ispirescu nr. 79 se află o bibliotecă de casă, condusă de tov. Melania Iliescu. Pe porțița scundă, o tăbliță cu următoarea invitație la citit: „Cîine rău“. De cîte ori aud de cîine rău m-apucă o emoție indescriptibilă, fiindcă numai eu știu ce-am pățit, la vîrsta preșcolară, cu un lășos care a ținut neapărat să facă într-o zi cunoștință cu piciorul subsemnatului, înfigîndu-și colții ca plugul într-o arătură adîncă de vară. Și era să cred că mătușă-mea îmi indicase numărul greșit, dacă sub tăblița „mușcătorului“ n-aș fi văzut alta: „Bibliotecă de casă“.

Va să zică, totuși, aici erau — și bibliotecă, și cîinele rău! Să intru — să nu intru? Dacă-i cîine rău — și cu siguranță că este, din moment ce așa îl recomandă cartea de vizită — înseamnă că intru întreg și ies cupon de solduri cu prețuri reduse.

Bat în poartă și imediat aud un „ham-ham!“ categoric. În privința asta nu-i pot reproșa nimic cerberului patrupe, deoarece n-am auzit nici un cîine să te-n-trebe „ce mai faci?“ sau „n-aveți un bilet în plus?“

Mai bat o dată și-n secvența următoare mă pomenesc cu un cîine-lup. Primele secunde de expectativă îmi par o eternitate. Mă uit la el — el ciulește urechile, căutînd să-mi verifice intențiile — și fiindcă n-avea cine să ne recomande îmi iau inima-n dinți și-i spun la-nțmplare: „Azorică!“ Drept e că Azorică nu-i un nume de cîine-lup, dar numai eu știu ce era-n sufletul meu!

— Da' pe cîine cauți dumneata? mă-n-treabă o bătrînică în momentele acelea de tensiune oscilatorie.

— Aș fi vrut o carte...

— A, pe tovarășa Melania Iliescu! zice ea. Adineauri a plecat după cumpărături. Să știi că are cărți frumoase în rafturile ei!

— Dacă l-ar ține și pe cîine în raft! oftez eu. Mușcă?

— Nu mușcă, maică! Știe el cine vine pentru cărți și cine vine cu alte gînduri. Și adaugă rîzînd: dacă ai purtări frumoase...

D-asta nu mi-era teamă! Și după ce l-am convins pe Azorică de faptul că am avut totdeauna în viață o purtare exemplară, cîinele începuse să se gîdure, privindu-mă cu ochii lui albaștri și blînzi și doar că nu-mi vorbea! Ce-nseamnă instinctul la animale! Simțise el că nu venisem „cu alte gînduri“ și acum rîcîia porțița cu labele — parcă ar fi vrut să-mi spună: „N-am cheia la mine, că ți-aș deschide eu să-ți dau o cartel!“

Ne-am despărțit în termeni foarte cordiali și-n drum spre casă mă gîndeam ce-n-seamnă calomnia și cum îți poate ieși vorba că ești cîine rău!

Pe Azorică l-am cunoscut. A rămas s-o cunosc cu altă ocazie și pe simpatica titulară a bibliotecii de casă, cînd, mulțumindu-i din toată inima pentru frumoasa acțiune culturală ce desfășoară în cartier, am s-o rog să procedeze la reabilitarea prietenului nostru domestic. Iar dacă va ține neapărat să se știe că pe lîngă biblioteca de casă are și cîine, să pună o tăbliță cam în felul acesta:

„Bibliotecă de casă cu cîine blînd“.

VALERIU FILIMON

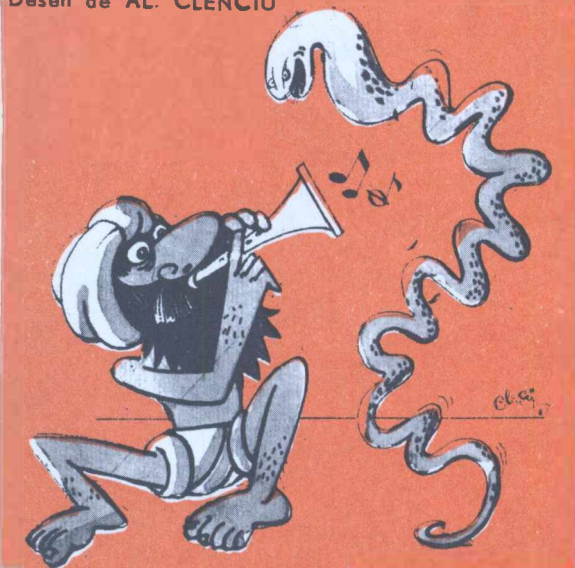
Corespondența

Cunosc un ins pe care aș vrea să-l văd mai rar,
Lucrează mi se pare la sfatul popular,
Iar sfatul cu pricina e undeva departe:
Un drum de-o zi cu trenul de dînsul ne desparte!
Acolo activează (dar nu cum se cuvine)
Acest amic, pe nume, să-i zicem PLINDESINE.
Fiînd un om cu carte, un om cu multă școală,
Acolo el răspunde de secția culturală.
Terenul nu-l atrage, căci pe teren cad ploii,
Iar primăvara, toamna, te umpli de noroi.
Vara-i prea cald, firește, și-ți moleșește pasul,
Iar gerurile iernii pot să-ți înghețe nasul.
Cu-așa natură aspră, cam ce-ar putea să facă?
Căci nu e dînsul omul să doarmă și să zăcă!
Pe-nțregul teritoriu ce-i stă în competență
Din plîn el justifică marea sa prezență:
În primul rînd, ședințe (și nu-s de lepădat)
Cînd el de la tribună de toți e ascultat.
Pe urmă directive, adrese, circulare,
Acestea îi provoacă de-a dreptul incîntare,
Căci prin aceste-adrese obligă pe oricine
Să-i vadă semnătura citeașă: „PLINDESINE“.
Cu munca culturală, stă bine pe hîrtie,
Dar prin raion cum merge, precis încă nu știe.
Firește, menajîndu-și atît persoana sa
Cînd să se mai ocupe, vă-nțreb, și de-altceva?

SERGIU ȘCÎNTEIE

Desen de AL. CLENCIU

Cînd îmblînzitorul de șerpi își cîntă melodia cu... trenolol

ȚEPI

Datorită proastei întrețineri din partea IROSOT-ului. Sinaia, vila „Vraja Munților“ din Bușteni este necorespunzătoare și insalubră.

După titlu-acesta vila
Ar părea că-i ideală
Dar de-o vezi, te-apucă

mila:
„Vraja“-i (mă iertați)...
vrăjeală!

Unui ospătar din Bușteni:
Cînd îl vezi ce calm servește
Plictisit, călcînd în tihnă,
Te întrebî mirat firește:
Tu sau el e la odihnă?

Grigore Pop

BÎRFITORUL

Il urmăresc de mult. El nu se-nscrie
Să ia cuvîntul la nici o ședință
(Și doar pe săli cu „marea“-i elocință
Pe toți li critică-n...contumacie).

Dar azi, în șoaptă, cînd cu iscusință
A vrut ceva să-mi spună „numai mie“,
„Ceva“ ce încă nimenea nu știe,
Eu l-am admonestat cu prisosință:

— De ce-n ședințe taci în permanență
Și nu spui totul, fără reticență?
Și mi-a răspuns: — Nu-mi place să bîrfesc!

— Atunci de ce — spusei cu-amărăciune —
Vorbești mereu doar pe la colțuri? Spune!
— Păi eu cînd naiba vrei să mai vorbesc?

G.T. VASILIU

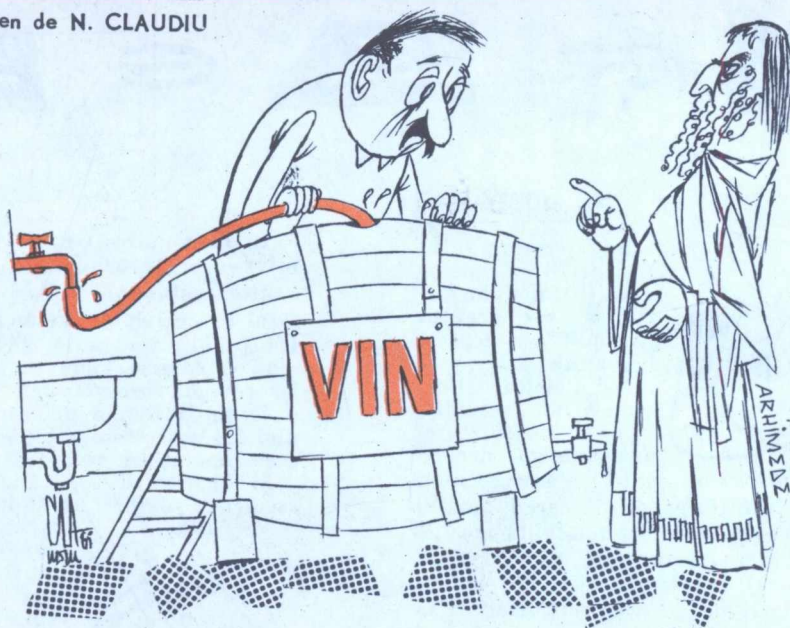

— La stînga-mpre... jur!!!

— Cu acest impermeabil, nici nu băgați
de seamă că plouă!
— Dar cum aflu că a încetat?

Desen de N. CLAUDIU

ARHIMEDE: — Invers, stimabile! Experiența mea era cu un corp băgat în apă!

EPIGRAME

EPITAFURI

EPIGRAME

EPITAFURI

Colectivele fabricilor de stofe
se întrec cu succes în ridicarea
calității produselor.

Colectivelor vizate
Le dedic această strofă:
Stofele-s de calitate,
Dar și oamenii au... stofă.

EPIGRAME

Unui portar (de fotbal) îngîmfat
și vulnerabil.

Te umfli-n pene, zi de zi
Și tot mereu îți lauzi „arta“.
Eu cred că tot mai bine-ar fi
De te-ai „umfla“... cît ține
poarta.

Mircea Codrescu

EPIGRAME

Unui doctor care mai primește
bani de la pacienți

Ne-ntrebăm plini de-o mirare
Oarecum justificată
Cum o să rămînă oare
Boala lui „neoperată“?

EPITAFURI

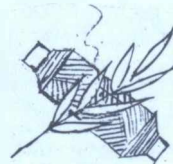
Magazinul tineretului din Turnu
Severin depozitează în grădină
diferite gunoaie și resturi de
ambalaj

Toate lucrurile-s bune,
Dar acolo în grădină
Cică, după cum se spune,
Mai aveți înc-o oîtrînă.

Băghină Aristică

Unei țesătoare

Rolul tău, în vremea noastră.
Și mai optimist mă face.
Fiindcă mina ta măiastră
Țese flamura de pace.

EPITAFURI

Unei ne-gospodine

Te gătești mereu,
Vremea-ți irosești —
Sigur că e greu
Să mai și ... gătești!

Crișan Constantinescu

EPIGRAME

Epitaf unui procesoman

La cîțva timp după deces
Ajunse oale și ulcioare
Trecînd și prin acest proces
De transformare...

EPIGRAME

Epitaf unui șahist

S-a terminat și basta!
Acum, la înhumare,
Consider că aceasta
E ultima-i mutare!

EPITAFURI

Epitaf unui bejiv

O spun orișicui
Pe vecie,
Amintirea lui,
Este... vie!

Titl Gheorghiu

EPIGRAME

EPITAFURI

EPIGRAME

URZICUȚO,

La restaurantul „Bucegi” din Arad servește Eftimie Viorica, iar la restaurantul „Aradul” din aceeași localitate servește Ioan Petrică. Deși aceștia nu seamănă între ei, totuși împreună seamănă nemulțumiri printre consumatori, deoarece vînd băuturile în niște pahare în care gramajul stabilit de organele comerciale nu încap. Și atunci toarnă mai puțin. Cum situația de față nemulțumește mult pe consumatori, este de dorit ca T.A.P.L.-ul Arad să ia neîntîrziat măsuri, aceasta mai cu seamă că în localitate se găsesc suficiente pahare... legale.

Rudac Theodor
str. Moș Ajun 16—18
Arad

DRAGĂ URZICO,

În Dragomirești funcționează un spital mixt rural ale cărui servicii sînt foarte bine venite, asta spre deosebire de cele ale sorei Bizau Irina, care nu sînt bine venite. De pildă: cînd este de gardă lipsește, cînd este la serviciu se îmbată, după ce își revine vorbește urît cu pacienții și dacă nu-și revine nu vorbește nici urît, nici frumos. Motăie pînă își revine după care bineînțeles începe să vorbească urît.

Și pentru că sora Bizau Irina are o asemenea comportare și în plus se și uită strîmb la noi, te rugăm frățeste să ne ajuți. Nu de alta, dar noi, fiind bolnavi, sîntem puțin slăbiți și nu avem puterea s-o... îndreptăm.

Un grup de internați din spitalul mixt rural Dragomirești, raionul Vișeu

URZICO DRAGĂ,

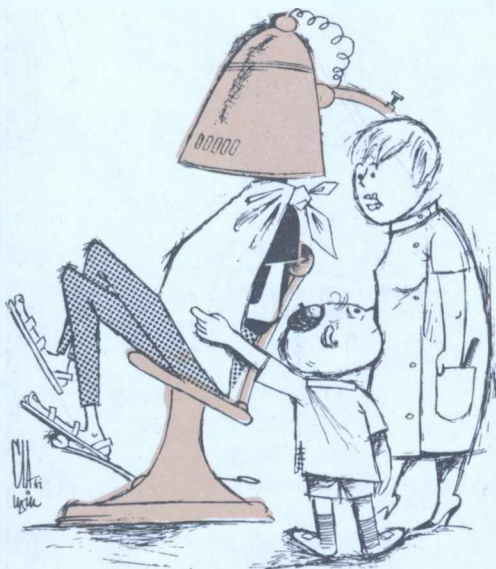

Pe strada Barbu Văcărescu, colț cu strada Glinka... își duce existența zgomotoasă un șantier pentru prepararea betonului și... deranjul vecinilor. Deși Direcția generală de construcții și montaj de care aparține acest șantier ne-a asigurat că va lua măsuri de reducere a zgomotelor pe care le propagă agregatele în eter, și mai ales în cartier, pînă în prezent nu se aude nimic. Adică se aude doar gălăgia pe care o fac betonierele și... tăcerea D. G. C. M.-ului.

De aceea, te rog, spune Direcției generale de construcții și montaj să anihileze odată zgomotele betonierelor, că dacă mai continuă tot așa mă retrag la... cinema. Rulează „În lumina tăcerii”. E o liniște acolo ca sub apă. Se aude doar sonorul!!

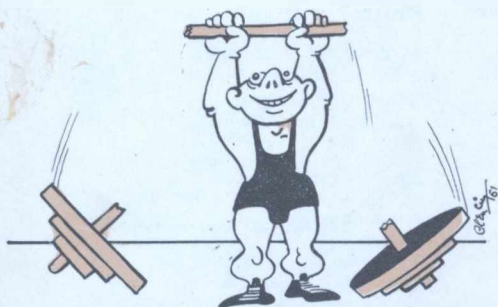
Mihai Chiriță, str. Glinka 89—București

„MODA” PANTALONILOR

— Nu vă supărați! Cine e? Mămica sau tălicu?

Desen de N. CLAUDIU

— Heel-ruuupt!

Desen de AL. CLENCIU

Urzica a ajutat

... La Brăila

Într-o scrisoare primită la redacție se menționa că uzina „Laminorul” din Brăila a livrat întreprinderii „Ludovic Minschi” din Tg. Mureș oțeluri care nu corespund dimensiunilor specificate în comandă.

Aflind această veste, redacția a luat legătura cu uzina furnizoare, căreia i-a adus la cunoștință supărarea acută a beneficiarului.

Recent, conducerea uzinei „Laminorul” ne-a comunicat că va face în așa fel încît să nu se mai producă oțeluri supradimensionate.

Avem deci asigurarea că, de acum înainte, oțelurile fabricate de uzina „Laminorul” o să aibă dimensiuni cu... măsură!

... La Buhuși

Într-unul din numerele „Urzicii” a apărut un articol intitulat „Dialog de scurt metraj”, articol în care era criticat faptul că la Fabrica de postav din Buhuși unele stoffe au prezentat un grupaj de defecte.

Drept urmare, ministerul de resort a analizat cazul, indicînd fabricii ce anume trebuie făcut ca stoffele să fie toate de bună calitate.

Așadar, în viitor Fabrica de postav din Buhuși va oferi comerțului un sortiment nou, și anume: „stoffe fără reclamații”

... La Buzău

Un cititor ne-a scris că în curtea Casei de cultură din orașul Buzău curățenia lasă de dorit atît de mult, încît, vorba ceea, în curte e curat... murdar.

Sesizat fiind de redacția noastră asupra acestei stări, Sfatul popular al orașului Buzău a dat dispoziții să se facă în această curte curățenie mare.

Asta e bine. Un lăcaș de cultură trebuie să fie întrutotul atrăgător. Adică și pe dinafară și pe dinăuntru. Altfel localnicii în loc să-i treacă pragul, rămîn pe dinafară și oftează pe dinăuntru.

D. M.

Mai sînt unele întreprinderi unde nu se face o repartizare rațională a funcționarilor.

— Dacă te plictisești că n-ai de lucru de ce nu ceri să te mute în alt post?
— Păi în alt post s-ar putea să am de lucru!

Desen de MIHAI GROSU

DRAGĂ URZICO,

La restaurantul „Podul Băneasa“ din București, servește într-un stil cu totul aparte ospătarul Pascu Oliver. Are el metoda lui. Lasă clienții să-l aștepte pînă le trece pofta de mîncare și le vine pofta de plecare. Uneori face și excepții. Ia comanda, aduce într-un tîrziu bucatele și apoi, cînd este chemat să facă nota de plată, îi lasă să-l cheme pînă cînd răgușesc.

Acest mod original de a servi consumatorii i-a adus lui Pascu Oliver o adevărată faimă. Sînt clienți care, cum intră în local, în loc să se intereseze ce bunătați a preparat bucătarul, se interesează dacă ospătarul Pascu e de serviciu. Și dacă află că e prezent, se așează la o masă... în alt restaurant.

Ar trebui că T.A.P.L.-ul să se facă luntre și punte ca „Podul Băneasa“ să devină un restaurant de unde clienții să plece satisfăcuți de serviciu și nu... sătui de așteptare.

Vlad P. — București

— Iar daforezi întreținerea pe șase luni. Dar bine, la dumneata asta e o boală!
— Și ce, nu vrei să pășulești un om bolnav?

ANUL 2000

— Ce așteptați aici, bătrînelor?
— Pardon, noi stîmem tinerii din 1961 care așteptăm versuri poetice la cîntecele de dragoste...

Desen de C. FLORIAN

NEDUMERIRE

Despre un stadion comunal
devenit islaz-pășune

Asta-i stadion? N-aș crede!
Dacă stai în șir cinci ore,
Vezi pascîndu-i masa verde,
Numeroase...ierbivore!

Mă întreb ce perspectivă,
Ochiului i se oferă:
Baza asta e...sportivă
Sau e bază...furajeră?!?

TITI GHEORGHIU
Vaslui

CULESE, PE ALESE

Unitatea de „Pălării“ nr. 66 prezintă un anunț care ocupă un spațiu mare, aproape cam jumătate de vitrină, și în care putem vedea un aproximativ „portret“ al lui Mickey Mouse despre care „poetul“ constată:

„Micki și-a luat o pălărie și e foarte încîntat
Prietenii toți îl întreabă: de unde ai luat?
E un secret al meu fenomenal:

În str. 30 decembrie 54
E un magazin special...“

Mă rog, pălăria se vede în reclama asta,
dar nu se vede capul...

În Grădina Icoanei un anunț scris pe tablă și infipt la marginea unui rond, te avertizează:

„Nu rupeți arborii!“

Te pomenesti că celebra figură cu care am avut cînslea de a fi contemporani, ilustrul „om al zăpezilor“ a ajuns pe meleagurile noastre și s-a „distrat“ cu pomii grădinii.

PĂTRAȘCU ION SÎRBU

— Soțul meu, ori de cîte ori se joacă un meci de fotbal, marchează un „gol“... în familie!

Desen de PAVEL ILIEȘ

T R E I
I D E I
D E F A B U L Ă

LICURICIUL

Licuriciul, cam hoinar,
A văzut clipind un far
Care străjuia pe chei,
Luminindu-l cu temei,
Și-i strigă din depărtare:
„Bună seara, tată mare!“

USTUROIUL

— Vai, miroși îngrozitor.
Spuse cepei-ncetișor
Usturoiul plin de fumuri.
— Ia încearcă tu mai bine
Să-ntrebuinzezi parfumuri
De la mine!

MISTREȚUL

Mistrețul zise despre elefant:
„Ce colți superbi! E un mistreț gigant!“

ALEX. CĂLINESCU

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefon:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN“
BUCUREȘTI

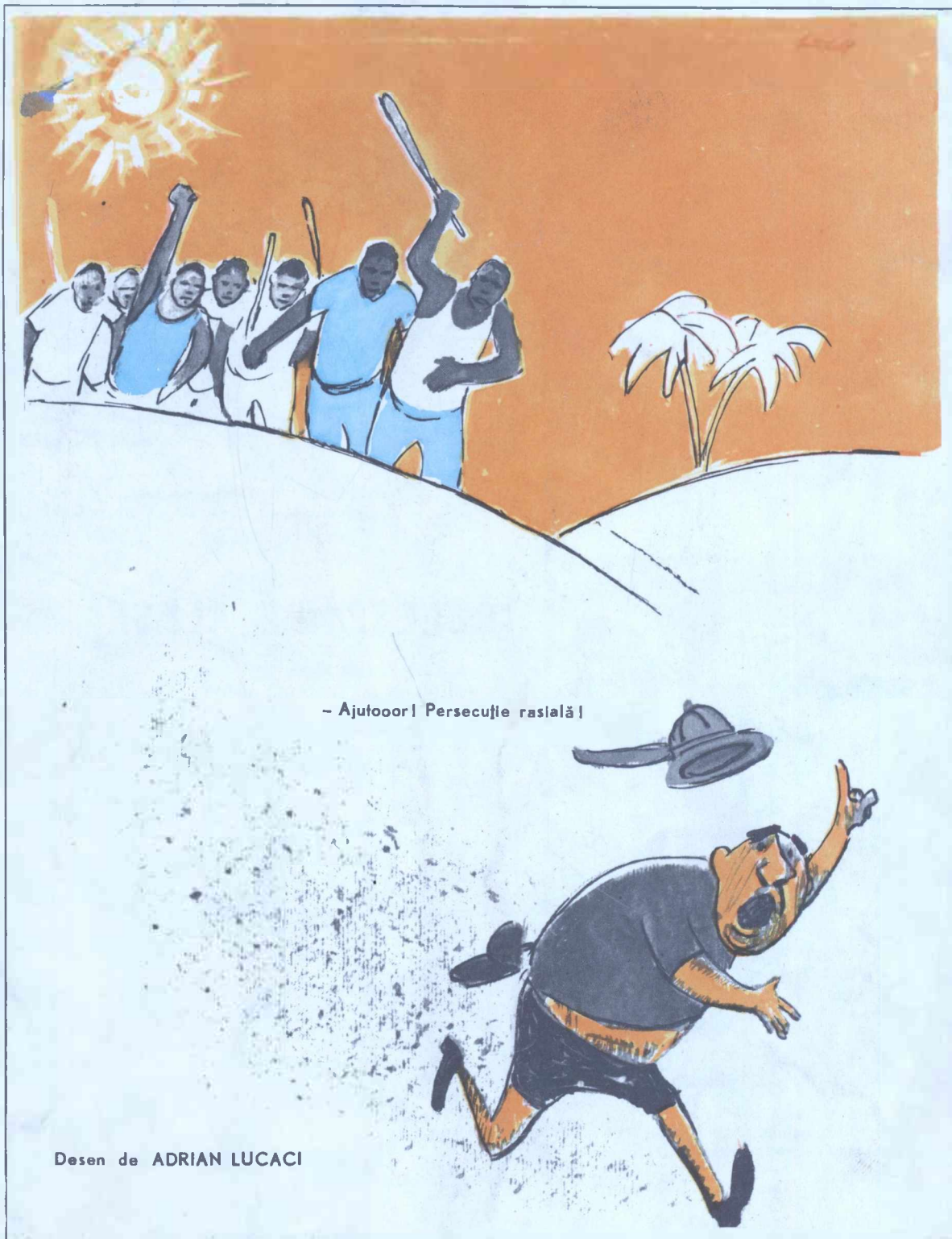
PE FAȚĂ DESPRE MODUL LOR DE VIAȚĂ

BONN: Ministrul F.J. Strauss a dat recent în judecată revista „Der Spiegel“ pentru că i-a terfelit onoarea în paginile ei, aducându-i 62 calomnii. În urma procesului, tribunalul nu i-a dat satisfacție lui Herr ministru decât pentru 8 calomnii. Restul de 54 nu sînt calomnii, deoarece, așa cum rezultă din hotărîrea tribunalului, corespund adevărului. În consecință, nu se poate spune că revista i-a terfelit onoarea. Și-a terfelit-o Herr ministru singur...

LONDRA: Ziarele britanice anunță pentru un viitor apropiat creșterea impozitelor cu 10% și scumpirea unor produse ca: tutunul, țigările, băuturile, mașinile și taxele de televiziune. Ziarele caută să incurajeze cititorii, arătînd că, de dragul austerității, oamenii săraci trebuie să facă unele sacrificii. Nu se precizează de ce oamenii bogați nu trebuie să facă nici un sacrificiu. Probabil, pentru că ei fac programul de austeritate...

RUDKOEPING: Se relatează un fapt divers petrecut în localitate: unul din avocații cunoscuți s-a prezentat la ultimele sale procese în compania unui cîine rău. Unii au fost de părere să fie evacuat cîinele, dar avocatul susținea că nu există nici o lege care să oblige evacuarea cîinilor din sălile de tribunal, iar el nu poate permite un asemenea atentat la drepturile și libertățile cîinilor. Aici, ce e drept, nu mai poate zice nimeni nimic. În definitiv, cîinele nu face grevă, nu cere salariu mai bun, nu are nici un fel de pretenții. O fi el cîine rău, dar din acest punct de vedere este bun. Tribunalul n-are nici un motiv să se lege de el!

LONDRA: După cum presupune o publicație londoneză, intențiile americane sînt de a construi în Anglia un număr de baze militare care să fie mai mare decît numărul universităților tehnice existente. Se vede că atunci cînd e vorba

Desen de ADRIAN LUCACI

de baze, pe învățămînt nu se mai pune nici o bază!

LE HÂVRE: În Franța s-a anunțat oficial scumpirea transportului transoceanic. În special taxele plătite în Europa pentru transporturile care vin de peste ocean vor fi mărite. Încă o dată se vede cît de scump îi costă pe vest-europeni tot ce vine din America!

PARIS: Actorul parizian Michel Joubert avea de multă

vreme pică pe cunoscutul cîntăreț Louis Mariano. Și ca să-l dea gata pe cîntăreț, i-a trimis un... cadou. Cadoul era o cutie, iar în cutie doi... șerpi veninoși. Și intrucît cadoul nu și-a făcut efectul, i-a mai trimis un șarpe. În definitiv, nici o lege nu interzice să trimiți șerpi unei persoane.

Parcă n-ar fi din culisele varietelui. Parcă ar fi din culisele lumii interlope!

La conferința statelor americane de la Punta del Este S.U.A. au încercat, fără în a reuși, izolarea Cubei. Proiectul de izolare a Cubei fost prezentat, din însărcinarea S.U.A., de delegația statului Peru. Cum se vede, delegațiile S.U.A. și Perului au făcut împreună un fel de... izolier-bandă.